

ПРЕДСЕДНИКУ СКУПШТИНЕ СРБИЈЕ

ГОСПОЋИ СЛАВИЦИ ЋУКИЋ ДЕЈАНОВИЋ

Предмет: захтев за оцену уставности Закона о изменама и допунама закона о службеној употреби језика и писама пре његовог ступања на снагу

Скупштина Републике Србије је ставила на увид јавности Предлог Закона о изменама и допунама закона о службеној употреби језика и писама који јој је Владе Републике Србије поднела на разматрање и усвајање.

У складу са чланом 169 Устава Републике Србије подносимо Вам овај захтев за оцену уставности Закона о изменама и допунама закона о службеној употреби језика и писама пре његовог ступања на снагу и молимо Вас да га у складу са Вашим овлашћењима и одговорностима доставите Скупштини Републике Србије и Уставном суду Србије.

Члан 1. став 1. Закона о службеној употреби језика и писама („Службени гласник РС”, бр. 45/91, 53/93-др. закон, 67/93-др. закон, 48/94-др. закон и 101/05-др. Закон, предлог Закона Владе од 28.12.2008.) који гласи „
У Републици Србији

у
службеној
је употреби српски језик.”
супротан је члану 10. став 1
. Устава Републике Србије који гласи „У
Републици
Србији
у
службеној
употреби
су
српски
језик
и
ћирилично
писмо“

У Уставу Републике Србије поглавље „**Језик и писмо**“ има само један члан (члан 10) са два става.

Чланом 10. ставом 1. „У Републици Србији у службеној употреби су српски језик и ћирилично писмо

.
“ је регулисана службена употреба језика и писма у Србији као држави и уједно је регулисана службена употреба језика и писма српског народа као државотворног (Преамбула Устава Републике Србије и члан 1 истог). Овај став има двоструку уставноправну улогу, у једној је регулисано питање службене употребе језика и писма државе Србије а у другој питање језика и писма српског народа. Утврђено је да је у Србији у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо и то у обе уставноправне улоге. Предмет регулисања су службени језик и писмо којим се он пише. Овај Став је императиван, могућа је његова директна примена у правној пракси и за српски језик је везано и именовано само једно писмо-ћирилично.

Чланом 10. ставом 2. „Службена употреба других језика и писама уређује се законом, н а основу Устава

.
“ су регулисана права припадника националних мањина на службену употребу њихових

језика и њихових писама. Овим ставом регулисана је службена употреба других језика и писама осим српског језика и писма. Предмет регулисања су службени језик и писмо којим се он пише за све националне мањине које живе у Србији. Овај Став није императиван, није могућа његова директна примена у правној пракси већ само преко законске регулативе.

У Члану 1. ставу 1. Закона о службеној употреби језика и писама уз српски језик **изостављено је одређење службеног писма као да српски народ нема прво на службено писмо, у суштини изостављено је одређење ћирилице као јединог службеног писма српског народа.**

Таквом „сакатом“ правном формулацијом остављен је „правни вакум“ како би се у службену употребу увела „латиница“ без одређења којег народа је она писмо и тиме у целини овог Закона она третира као писмо српског језика а што је супротно члану 1. ставу 1. Устава Републике Србије. Оваква формулација члана 1. става 1. наведеног Закона била је основ да се из до сада важећег Закона о службеној употреби језика и писма не бришу:

- члан 1. став 2. који гласи „У Републици Србији у службеној је употреби ћирилично писмо, а латинично писмо на начин утврђен овим законом.“,

- члан 4. став 1. који гласи „Орган, организација и други субјект може свој назив, фирму или други јавни натпис да испише, поред ћириличног, и латиничким писмом.“

- члан 4. став 2. који гласи „У фирми предузећа, установе и другог правног лица односно радње или другог облика обављања делатности део који се користи као знак може се исписивати само латиничким писмом.“

- члан 5. став 1. који гласи „Саобраћајни знаци и путни правци на међународним и магистралним путевима, називи места и други географски називи исписују се ћириличким и латиничким писмом.“

- члан 5. став 2. који гласи „Саобраћајни знаци и путни правци на другим путевима, називи улица и тргова и други јавни натписи могу се, поред ћириличног, исписивати и

латиничким писмом.“

- затим и цело поглавље „II Службена употреба латиничког писма“, брисани су само чланови 8 и 9 овог поглавља а не и члан 10. који гласи „к ад се, у складу са одредбама овог закона текст исписује и латиничким писмом, текст на латиничком писму исписује се после текста на ћириличком писму, испод или десно од њега“

Предлагач Закона Влада Републике Србије наводи „Уставни основ за доношење предложеног закона садржан је у одредбама члана 10. Устава Републике Србије, којима је утврђено да су у Републици Србији у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо и да се службена употреба других језика и пис

а ма уређује законом, на основу Устава.“ а у целом тексту Закона о изменама закона у службеној употреби језика (укупно 8 чланова са 19 ставова)

не одређује и не регулише које је службено писмо српског језика и српског народа којим поступком српски народ ставља у неравноправан однос према свим националним мањинама јер је њихово право на службену употребу њихових језика и писама јасно уређено у складу са Оквирном конвенцијом за заштиту националних мањина, Законом о заштити права и слобода националних мањина и тиме је прекрешен члан 49 Устава Републике Србије у смислу равноправности.

Пропуштањем да из уставног основа у Закон о изменама и допунама закона о службеној употреби језика и писма преузме одредбу о „ћириличком писму“ као једином службеном писму српског језика предлагач је пропустио да у до сада важећем Закону о службеној употреби језика и писма изврши прилагођавање члану 10. Устава Републике Србије:

- казних одредби из чланова 23, 24, 25. и 26. у којима су утврђене казне за непоштовање законских одредби о правима националних мањина на службену употребу њихових језика и писама али нису утврђене казне за непоштовање одредби Устава Републике Србије о праву српског народа на службену употребу свог језика и свог писма и тиме је прекрешен члан 49 Устава Републике Србије у смислу равноправности

- прелазних одредби из чланова 27, 28. и 29. у којима се утврђује поступак примене закона у правној пракси и тиме није обезбедио правне поступке за спровођење уставног права српског народа на службену употребу свог језика и свог писма док је такве поступке обезбедио за спровођење права свих националних мањина на службену

употребу њихових језика и писама и тиме је прекрешен члан 49 Устава Републике Србије у смислу равноправности

Да је уставотворац у члану 10. став 1. Устава Републике Србије изричито и као једно једино писмо српског језика одредио ћирилично писмо види се из поређења члана 8. став 1. Устава Републике Србије из 1990. који гласи "У Републици Србији у службеној употреби је српскохрватски језик и ћирилично писмо, а латинично писмо је у службеној употреби на начин утврђен законом" који је познавао за један језик тада називан „српскохрватски“ два писма (ћирилично и латиничко) са чланом 10. став 1. важећег Устава Републике Србије који гласи

„У
Републици
Србији
у
службеној
употреби
су
српски
језик
и
ћирилично
писмо“ који познаје за један језик једно писмо (српски језик и само ћирилично писмо).

Питање права националних мањина на службену употребу свог језика и свог писма уређено је чланом 10. став 2. важећег Устава Републике Србије а у Уставу Републике Србије из 1990. године то је било регулисано у члану 8. ставу 2. али уз употребу појма „народности“.

Давањем у процедуру разматрања у Скупштину Србије Закона о изменама и допунама закона о службеној употреби језика и писма истовремено са Предлогом Статута АП Војводине, Закона о преносу надлежности са Републике Србије на АП Војводину (најављено ових дана), јасно је да је и овај закон стављен у политичку функцију одбране неуставног и антидржавног Предлога Статута АП Војводине и конкретно у овом случају у делу увођења у службену употребу „некаквог латиничког писма српског језика“.

Високи политички представници владајуће коалиције предвођени Демократском странком обилазе Шумадију убеђујући српски народ да Статут АПВ није сепаратистички акт а требало би да се због предлагања једног таквог антидржавног акта извињавају

потомцима храбрих српских јунака из ондашње Србије који су у Првом светском рату изгинули за присаједињење данашњег Срема, Бачке, Баната и још неких ондашњих области Краљевини Србији, а представницима тих области тада није падало на памет да траже аутономију већ су се изјаснили за безусловно присаједињење Краљевини Србији.

Владајућа политичка већина је и на нивоу републичке владе подржала одредбе Статута АПВ о службеној употреби „некакве српске латинице“, и то сада подржала и предлагањем неуставног Закона о изменама и допунама закона о службеној употреби језика и писма. Тиме је подржала разбијање јединства српског културног простора, отворила простор за формирање и увођење некаквог „војвођанског језика“. Те одредбе не само да су директно супротне Уставу Републике Србије већ ударају на национални идентитет српског народа.

У неколико одредби Статута АПВ на врло перфидан начин Срби се третирају као „национална заједница“ а не као државотворан народ Србије а у предлогу Закона о изменама и допунама закона о службеној употреби језика и писма српски народ је стављен у неравноправан положај у односу на све националне мањине јер није одређено које је његово службено писмо, нису предвиђене санкције за кршење службености српског језика и писма и прелазним одредбама није обезбеђен поступак за спровођење одредби Закона у делу службености српског језика и писма.

Све наведено ће имати за последицу издвајање Војводина из Србије као посебне културне целине а што је почетак разбијања државе преко разбијања српског културног и духовног јединства у оквиру државе Србије.

Достављено:

1. председнику Републике Србије
2. Српској православној цркви
3. председнику САНУ
4. председнику Матице Српске
5. Вуковој задужбини
6. Институту за српски језик

7. посланичким групама у Скупштини Србије

Председник Извршног одбора „ЂИРИЛИЦЕ“

Драгољуб Збиљић